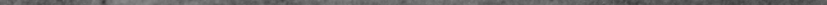

1855.

1. Den som för ro skall gören lef Af löften
 och af eder, Wißt Wilhelms wälnad om ert
 stöck Kan mycket säga eder.
 2. Sör, änger, gäckad kärlek, blygd, I
 Wilhelms bröst regera, Förbannad af sin för-
 sterbygd, Och af sig sjelf än mera.
 3. Sörwiflad han till listan lopp, Att sig
 på liket kasta. Med darrning i sin hela kropp
 Till Emma sågs han kasta.
 4. Han henne re'n i famnen höll, När hjer-
 tar tycktes brista, Han gaf ett rop mid det han
 föll, Det ropet war hans sista.
 5. Om Bruden, som en trolös tog, Jag
 stort ej kan berätta, Hon sorgsen ensam hemåt
 drog, Wißt icke nåd med detta.
 6. Ett rum likwäl i Emmas graf Hår
 Wilhelms lik fick taga, Se'n han så dyr skär-
 soning gaf, Låt man sig det behaga.
 7. Så fick då Emma sitt igen I jordens
 döstra gömma. Trolöse! himlens finger känn,
 Och märk hur han kan döma!
 8. I, som för ro skall gören lef Af löften
 och af eder, Wißt Wilhelms wälnad om ert
 stöck Kan mycket säga eder.

1. Den som för ro skall gören lef Af löften
 och af eder, Wißt Wilhelms wälnad om ert
 stöck Kan mycket säga eder.
 2. Sör, änger, gäckad kärlek, blygd, I
 Wilhelms bröst regera, Förbannad af sin för-
 sterbygd, Och af sig sjelf än mera.
 3. Sörwiflad han till listan lopp, Att sig
 på liket kasta. Med darrning i sin hela kropp
 Till Emma sågs han kasta.
 4. Han henne re'n i famnen höll, När hjer-
 tar tycktes brista, Han gaf ett rop mid det han
 föll, Det ropet war hans sista.
 5. Om Bruden, som en trolös tog, Jag
 stort ej kan berätta, Hon sorgsen ensam hemåt
 drog, Wißt icke nåd med detta.
 6. Ett rum likwäl i Emmas graf Hår
 Wilhelms lik fick taga, Se'n han så dyr skär-
 soning gaf, Låt man sig det behaga.
 7. Så fick då Emma sitt igen I jordens
 döstra gömma. Trolöse! himlens finger känn,
 Och märk hur han kan döma!
 8. I, som för ro skall gören lef Af löften
 och af eder, Wißt Wilhelms wälnad om ert
 stöck Kan mycket säga eder.

Den Första:

En Krigsman så bård och en Fröken så grann
 De sutto till hop i det gröna: De sågo med
 ömma begär på hwarann, Alonzo den tappre,
 så kallades han, Och hon: Imogene den sköna.
 2. Åh! suckade han: då i morgon jag går
 Till fremmande länder att strida, Snart rinner
 för mig mer ej saknadens tår, En rikare fria-
 res hälsning du får, Och han får mitt rum
 mid din sida.
 3. Tyft grymme! tyft grymme! war Imoge-
 nes svar, Åh! upphör att orätt mig göra: Den
 Heliga Jungfrun till vittne jag tar, Att lefwer
 du, dö du, min hand, mina dar Blott dig eller
 ingen tillhöra.
 4. Om nånsin begärens ell' sáfångans bud
 Mig från min Alonzo förleder, Mitt högmöd,
 min falskhet dem straffe då Gud, Din wälnad
 hos mig i min Brudliga skrud, Då sätte sig
 neder och fordre sin Brud, Och rycke i grafwen
 mig neder.
 5. Den tappre sig stet från den sköna i gråt,
 Och for till det heliga landet: Men knappt å-
 rens tider följit solhvarfwer åt, Så kom en Ba-
 ron uti lysande ståt, Och tilböd åt Imogene
 handen.
 6. Hans skänker, hans guld, hans förledande
 stic, Snart kommo des eder att wackla: Han

Den Tredje:

Min wän, om du vill rått igenom werlden
 wandra, Så följ din egen smak och bry dig ej
 om andra, Ero endast hwad du ser, och dessa
 reglor lär, I forther finns der mer än i Nor-
 dins Katekes.